

τέχνη πρέπει νὰ ἐπικρατῇ τὸ ἔμβλημα τοῦ Καίσαρος: Aut Caesar aut nihil· ὅταν τις δὲν εἶνε οὔτε ἀετὸς οὔτε ἀηδὼν, ἄς χρησιμεύῃ τοῦλάχιστον διὰ τὸν ὀρνιθῶνα. Ἄντι πέντε ἕξ μετρίων διηγημάτων δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ προσφέρω εἰς τὴν Ἑλλάδα ἑκατόν, πενήντα, εἴκοσι χιλιάδας φράγκων; Ἐν τούτοις δὲν προτιμῶ τὴν ὕλην ἀπὸ τὴν ἰδέαν. Ὡ, ὄχι! προτιμῶ τὸν ζάπλουτον τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὸν τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ τὸν θαυμαζῶ· ἀλλ' ὁ πλοῦτος τῆς διανοίας πρέπει νὰ εἶνε χρυσός· ἐν τῇ τέχνῃ τὰ χαλκώματα δὲν ἔχουν ἀξίαν.

Ὡ! ἄς ἠδυνάμην, ἄς ἠδυνάμην νὰ ἐπιστρέψω ὀπίσω, νὰ ἔχω ἐνώπιόν μου τὴν εὐτυχίαν, καὶ νὰ ἐξαρθῆται ἐξ ἐμοῦ νὰ τὴν ἀποκτήσω! Ἄλλὰ φεῦ! δὲν δύναμαι τὸ παρελθόν μου μὲ τοὺς ρεμβασμούς του ὡς ἐσκωριασμένη πανοπλία, ἣν δὲν δύναμαι νὰ ἐκδυθῶ, μὲ βαρύνει καὶ δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω. Εἶμαι ἄχρηστος καὶ θὰ μείνω.

Εἶχα ἐπιστρέψει εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἄντι νὰ γράψω τὸ διήγημά μου, τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτὸ ἤμην τόσον εὐτυχῆς ὅτι ἐνεπνεύσθην, ἔγραψα εἰς τὸ σημειωματάριόν μου διὰ τοῦ μολυβδοκονδύλου τὰς περὶ τῆς εὐτυχίας ταύτας λέξεις, αἵτινες εἶνε ἡμίσεστοι, διότι, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἐν στιγμῇ ἄκρας ἀποθαρρύνσεως, συλλογισθεὶς τὸ κενὸν τοῦ παρελθόντος μου καὶ τὸ κενὸν τοῦ μέλλοντός μου, ἐκλίνα ἐπὶ τῶν γραμμῶν αὐτῶν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἔκλαυσα πικρῶς...

Ω.

ΕΠΙ Τῆ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ Γ. Σ.

Πέρασε, πάει ὁ καιρός, πού τὸ χελιδνάκι καθόταν ἔς τὴ φωλιτσα του ζεστό καὶ χαϊδεμένο, πού τοῦ φερν' ἢ μπαμπᾶς φαγί καὶ ἡ μαμὰ φιλάει, καὶ τὸ ξεπνοῦσε ἢ νόνα του ἀκόμη νυσταγμένο.

Τώρα φτερούγαις ἔκαμε τὸ τρυφερὸ πουλάκι, ταῖς ἀνοιξε, κ' ἐπέταξε, καὶ πάει σὲ τόπο ξένο, νὰ μάθῃ ξενικούς σκοπούς, καινούριο πρᾶγουδάκι, καὶ νάρθῃ πίσω νὰ τὸ πῆ, φαϊδρὸ, καμαρωμένο.

Ὡρα καλὴ ἔς τὸ δρόμο του, καὶ ὁ θεὸς μαζὺ του, νὰ τὸ φυλάῃ ἀπὸ βορρῆν καὶ ἀπὸ γεράκου νύχι, νὰ ἦνε δροσιὰ ὁ ὕπνος του, καὶ ἴσκιος ἢ ζωὴ του.

Κι' ὅ,τι κι' ἂν φέρῃ μιὰ στιγμῇ, κι' ὅ,τι κι' ἂν φέρ' ἡ τύχη, ἕνα μονάχα φυλακτὸ ἄς ἔχῃ ἡ ψυχὴ του:
'Στὸν ἴσιο δρόμο νὰ πατῇ, κι' ἄς τύχη ὅ,τι τύχη.

Ἀπριλίος, 1884.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προξενήτρια εἰς ὑποψήφιον γαμβρόν: ... — Γιατὶ τοῦ λές, εἶνε τρεῖς κόραις. Τῆς μικρότερης τῆς δίνει ὁ πατέρας τῆς 30, 000 πρῶτα, τῆς δευτέρας 40,000, τῆς τρίτης, ἐπειδὴ εἶνε ἀπὸ τὸν ἕνα ὄμο ὀλίγον σὰν κληπούρα, τῆς δίνει 60,000.

Ἐποψήφιος γαμβρός: — Μήπως ἔχει καμμιὰ ἄλλη τοῦ νὰ εἶνε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ὄμους κληπούρα; ...

**

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ;

— Λοιπὸν, καλὸ κατευόδιο, γυναικῆ. Ὁ Θεὸς μαζὺ σου.

— Ἄμ' κι' ὁ Θεὸς, ἄνδρα μου, δὲν ταξιδεύει κατὰστρωμα μὲ τέτοιον κειρό! ...

**

Διδάσκαλος ἐρωτῶν τὸν μικρὸν Νίκον:

— ... Λοιπὸν εἴκοσι πλὴν εἴκοσι; ...

Ὁ Νίκος σιωπᾷ.

Διδάσκαλος. — Νά, διὰ νὰ τὸ καταλάβῃς καλλίτερον: Ἐπόθεσε ὅτι εἶχες 20 λεπτά μέσα ἔς τὴν τσέπη σου, καὶ ὅτι τὰ χάνεις αὐτὰ τὰ 20 λεπτά. Τί θὰ ἔχῃ τῶρα ἢ τσέπη σου;

Νίκος. — Ὁ θὰ ἔχῃ καμμιὰ τρύπα!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ γηραιός, ἀλλ' ἀκμαῖος τό τε σῶμα καὶ τὸν νοῦν Λεσσέψ, συνδιαλεχθεὶς πρὸς ἀνταποκριτὴν τῆς «Ἐρημ. τῶν συζητήσεων», ἀνεκοίνωσεν εὐάρεστα περὶ τῆς Παναμαίας διώρυγος. Αἱ ἐργασίαι θὰ συμπληρωθῶσιν ἐντὸς τῆς τεταγμένης προθεσμίας καὶ ἐν ἔτει 1888 ἢ διώρυξ θὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ναυτιλίαν. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Κολομβίας, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, παρεχώρησεν ἤδη τῇ ἑταιρίᾳ 150,000 στρέμματα παροχθίου γῆς. Ἡ διώρυξ θὰ ἔχῃ μῆκος 60 χιλιομέτρων, ὁ δὲ διάπλους αὐτῆς δὲν θ' ἀπαιτῇ πλείονας τῶν δέκα ὥρῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπολέμησαν κατ' ἄρχὰς τὸ ἔργον μεθ' ὅσης ἄλλοτε οἱ Ἀγγλοὶ τὴν τομὴν τῆς σουεζικῆς διώρυγος ἐμπαιθείας, ἀλλὰ φωτισθέντες μετέβαλον γνώμην, καὶ νῦν ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι ἐτοιμάζονται νὰ χρησιμοποίησωσι τὴν πρὸς τὸ ἐμπόριον ἀνοιγομένην νέαν ὁδόν, συνωμολόγησαν δ' ἤδη ἐμπορικὰς καὶ ναυτικὰς συμβάσεις πρὸς τὰ παρὰ τὸν Βιρηνικὸν Ὀκεανὸν κράτη. Ὁ «μέγας Ἰάλλος» ἐξέφρασεν ἐν τέλει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου του μεγαλουργήματος.

Διοκλῆς ὁ νομοθέτης τῶν Σαρακουσίων εἶχεν ἀπαγορεύσει ἐπὶ ποινῇ θανάτου εἰς τοὺς πολίτας νὰ συνέρχωνται ἔνοπλοι ἐν τῇ ἀγορᾷ. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἐλθὼν προσέβαλε τὰ περίεξ τῆς πόλεως καὶ ὁ Διοκλῆς ἐξήλθε τῆς οἰκίας του ὀπλισμένος ὅπως μεταβῆ εἰς τὰ τεῖχη. Καθ' ὁδὸν ὁμῶς μαθὼν ὅτι στάσις εἶχεν ἐκρηγῆ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἔδραμεν ἐκεῖ ἔνοπλος ὡς ἦτο. Τῶν πολιτῶν τινες, ἰδόντες αὐτόν, ἀνέκραξαν: — Διόκλεις, κατέλυτας τὸν νόμον σου! — Εἶπατε